

Autor: Guillaume Durocher

Noam Chomsky patří k nevlivnějším intelektuálům na světě a je zřejmě nejvýznačnějším žijícím levicovým intelektuálem vůbec. Jeho domovská univerzita, Massachusettský technologický institut, se kdysi pochlubila, že Chomsky je nejcitovanější žijící osobností ze seznamu citací humanitních věd mezi lety 1980 a 1992. A skutečně – Chomsky byl tehdy jediným současným autorem v první desítce, vedle Shakespeara, Platóna či Bible. Chomsky si i dnes udržuje v akademickém prostředí značný vliv a jeho dílo je tak velice hojně citováno v humanitních publikacích.

Staříčkový Chomsky se dnes pro krajní levici stal bezmála světcem, a tak jsou její příznivci značně znepokojeni podivnou a přehlíženou skutečností: Hlasitý odpůrce nacionalismu i imperialismu Chomsky totiž v jádru je sionistický zastánce etnicky židovského státu Izrael.

Hnutí BDS (*Boycott, Divestment and Sanctions Movement*, česky doslova: Hnutí Bojkot, Stažení investic a Sankce) zažívá na západních univerzitách s nárůstem podílu barevných studentů, kteří v Izraeli vidí rasistický stát, raketový rozmach. Jeho příznivci však ke své konsternaci zjišťují, že Chomsky osobně podkopává jejich odpor proti izraelskému útlaku Palestinců.

Aktivista hnutí BDS mi nedávno v osobním rozhovoru shrnul Chomského postoj k Izraeli následovně:

Chomsky je proti kulturnímu bojkotu Izraele a BDS by podle něj místo Izraele mělo v první řadě útočit na USA coby hlavního zastávce Izraele (jako by šlo o vzájemně neslučitelné pozice).

Chomsky popírá klíčovou roli izraelské lobby na americkou zahraniční politiku na Blízkém východě, když (dosti absurdně) oponuje, že americká podpora je založena na imperiálních zájmech, a dokonce slavně zaútočil na průlomové dílo Stephena Walta a Johna Mearsheimera s tím, že izraelská lobby není o nic vlivnější než třeba ta tabáková. Na podporu svého tvrzení Chomsky cituje fakt, že se AIPAC nepodařilo zabránit

Obamově dohodě s Íránem. To je však rána vedle: AIPAC s dalšími neokonzervativci jsou tvrdými jestřáby izraelské lobby, která však zahrnuje i ne tak otevřené a liberálnější sionisty, na nichž už po desetiletí demokratičtí prezidentští kandidáti (zejména Clintonové) finančně závisejí (odtud tedy podpora liberálních amerických vlád šarádě „mírového procesu“, pod jehož pláštíkem vytrvale pokračuje růst osad).

Chomsky vystupuje proti právu návratu potomků palestinských uprchlíků, kteří byli vyhnáni ze svých domovů v arabské válce roku 1948 – právo na návrat totiž podporuje *jedině u těch Palestinců, kteří byli sami vyhnáni*, tedy vymírající generace starých Arabů! Tento z údajného „pragmatismu“ a hnidopišského legalismu vycházející postoj znamená zachování židovské etnické většiny v Izraeli.

Chomsky podporuje „dvoustátní řešení“ coby jediné „praktické“. I to se jeví jako poněkud zvláštní: v žádné jiné oblasti se Chomsky u svých krajně levicových postojů nijak nezatěžuje otázkou „praktičnosti“ nebo podpory mainstreamových elit. Navíc je toto řešení naprosto nemožné, dokud ve východním Jeruzalémě a na Západním břehu zůstává přes půl milionu židovských osadníků.

Chomsky tedy fakticky není o nic menší sionista než Benjamin Netanjahu, současně je však mnohem lepším a mazanějším zastáncem etnostátu svého národa, když pracuje proti antisionismu tam, kde se mu přirozeně daří: na krajní levici! (Za Netanjahua, jehož úkolem je zastupovat silně etnocentrické izraelské Židy, se západní a především američtí liberální Židé do jisté míry stydí. Nepokrytý rasismus, ultranacionalismus či pokusy přenášet vinu za holokaust na některé Palestince škodí věci liberálních západních sionistů, kteří v Evropě a Americe káží „antirasismus“ [a jakoby náhodou tak ničí naše národy masovou migrací a multikulturalismem], zatímco tiše podporují Izrael coby židovský etnostát.)

Chomsky se tak stále více vzdaluje izraelské levici, především v knize sepsané s Ilanem Pappém, protože tito lidé jsou naklonění „řešení v podobě jediného státu“: vytvoření židovsko-palestinského politického celku, v němž by Židé byli menšinou. **Vynikající zábavou mimochodem je sledovat upřímné levicové antisionisty, jak se pokoušejí vysvětlit nevysvětlitelně proizraelské („sionistické“, „poizraelštěné“) pozice západních médií i vlád, aniž by působili jako „antisemité“.**

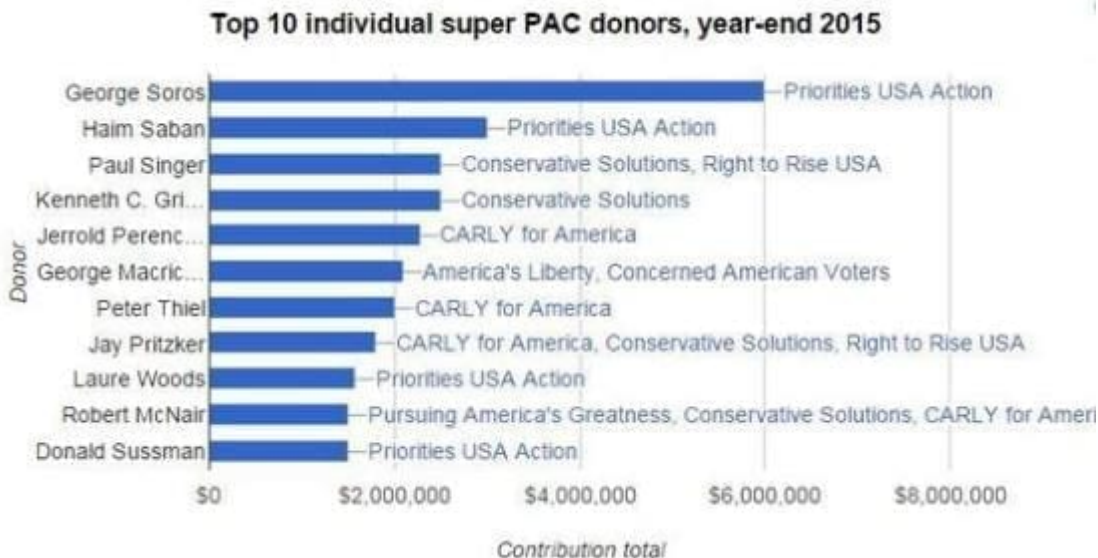
Kdo že to vlastně je Noam Chomsky? Proslavil se zejména svým systematickým odporem vůči „imperialistické“ americké zahraniční politice a „mocí korporací“ v USA. Do této kategorie patří i jeho tvrzení, že masmédiá v podstatě ovládají veřejné mínění (zejména v knize *Manufacturing Consent*), a jejich elitní vládcí pečlivě upravují své poselství tak, aby co nejlépe posloužilo americkým imperiálním a korporátním zájmům.

Tato kritika západní demokracie je sama o sobě v pořádku, jakkoliv ji už dříve a lépe zformulovali jiní (např. klasická studie Jacquese Ellula *Propaganda: The Formation of Men's Attitudes*). Chomsky, který se rád stylizuje do role odvážného disidenta a bojovníka proti vládnoucímu establishmentu, se však nikdy vážně nezabývá tím, proč se jeho postoje těší takové podpoře v akademickém prostředí i jistém segmentu mainstreamových médií. Rozhodně nemusí čelit ničemu podobnému jako evropští nacionalisté nebo obránci bělošských zájmů.

Chomského kritiku moci médií lze snadno doplnit a vysvětlit zdůrazněním dvou jednoduchých skutečností. Za prvé, akademický, mediální i zábavně průmyslový americký establishment stojí politicky silně nalevo, jak ukazují příspěvky na kampaně politických kandidátů:

Za druhé pak jde o masivní přezastoupení Židů v tomto akademickém, mediálním i zábavně průmyslovém establishmentu, včetně dobře známé kontroly Hollywoodu, často dokonce až numerickou převahu nad bílými Nežidy na univerzitách Břečťanové ligy a vlastnictví či manažerské pozice nesčetných elitních mediálních institucí, jako třeba vlajkové loď elitního konsenzu, listu *New York Times*.

Pochopitelně, že lidé na pravici, kteří by Chomského argumentace užili k demonstraci židovského etnického a levicového ideologického upřednostňování v amerických médiích, by se od levice okamžitě dočkali obvinění z šíření „šílených“ konspiračních teorií. (Což mohou osobně potvrdit.) Levičáci se budou namísto toho pokoušet dokázat, že média se snaží

interpretovat a podávat zprávy pro veřejnost jedině s přihlédnutím ke „korporátním“ a „imperialistickým“ záměrům, u nichž židovská identita a levicová ideologie nehrají žádnou roli.

Abychom tak Chomského opravili: žádným rebellem proti vládnoucím elitám není a jeho v bezmála přátelském duchu vedená střetnutí s redakční linií *New York Times* jsou tak debatou dvou částí téhož žido-liberálního establishmentu. Chomsky zastupuje akademické křídlo, které zpravidla oslovuje další akademiky a levicové studenty, a tak si může dovolit vyšší míru radikalismu. *New York Times* pak představují vládnoucí křídlo: jejich čtenáři patří k politické třídě i širší veřejnosti, a proto musejí nastavovat poněkud mainstreamovější tvář a brát jisté ohledy na realitu americké politické situace.

Na tomto místě bych normálně své povídání o Chomském ukončil. Nemám chuť plýtvat na něj časem, protože jeho osobní příchuť utopického internacionalistického anarchokomunismu mi nikdy nepřišla kdovíjak přesvědčivá.¹ Chomsky radí, aby si akademici a studenti sterilními protesty *prosekýrovali* cestu k lepšímu světu, což mi přijde jako domyšlivý podvod.

Jeho postoj k Izraeli však v Chomském odhaluje jednoho z nejrafinovanějších sionistů, který si sice hraje na guru krajní levice, (vědomě či nevědomě) však je jen dalším pokryteckým etnickým aktivistou. Jak už jsem spekuloval **dříve**:

Jednotliví židovští intelektuálové zpravidla už brzy (a natrvalo) ve svém životě přijímají osobní ideologii, která je vědomou či nevědomou racionalizací jejich etnických zájmů. Je však pravdou, že někteří židovští intelektuálové buď z touhy po osobní prestiži, nebo ryzí paličatosti často vytrvale po celý prosazují život svou ideologii i tam, kde to může Židům a jejich zájmům uškodit. Tím lze podle mě vysvětlit poměrně rozšířený fenomén liberálních/levicových Židů, často velice kritických k Izraeli a osobně otevřených rasovému míšení.

Na Chomského to každopádně sedí velmi dobře. Narodil se roku 1928 do rodiny židovských socialistických emigrantů z Ukrajiny do USA a jako mladý se naučil hebrejštinu. Mladý Chomsky se považoval za „kulturního sionistu“ a dokonce strávil šest týdnů prací v izraelském kibucu. Následně z této perspektivy dospěl ke krajně levicovému anarchokomunismu, k židovské otázce (naoko) slepému, zatímco současně tiše podporoval princip židovského etnostátu, při čemž si pomáhal propracovanými sofistikými argumenty, s nimiž jsem se u něj v jiném kontextu nikdy předtím nesetkal. Celá trajektorie se tak dokonale shoduje s obranou židovských etnických zájmů.

Dnes se však Chomského specifická etnická racionalizace-jako-světónázor amerického Žida, jehož ideologie se utvářela ve 40. a 50. letech, v mnohých ohledech dostává do konfliktu s novou generací.

Na celé věci mě fascinuje i to, jak nápadně podobná si jsou východiska Chomského anarchokomunistického myšlení a **establishmentového liberalismu Paula Krugmana**, navzdory jejich povrchové odlišnosti. Oba dva:

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Považují židovskou privilegovanost v Americe (a na Západě obecně) za nepřijatelné téma kritiky.

Podporují nebo tolerují židovský etnostát na Blízkém východě.

Podporují proces „multikulturalizace“ západních zemí prostřednictvím masové imigrace i proměnu tradičního bělošského obyvatelstva v menšiny a jejich postupné vymizení rasovým smíšením.

Zajímavé, jak to vždycky tak hezky vyjde!

Jeden ze základních Chomského morálních argumentů, kterým ospravedlňuje svou kritiku americké vlády (a nikoliv zahraničních mocností), zní nějak takto:

Jde mi především o teror a násilí páchané mým vlastním státem, a to ze dvou důvodů. Za prvé se jedná o součást obecnějšího trendu mezinárodního násilí, ale také z mnohem důležitější příčiny: mám s tím možnost něco udělat. I kdyby tak Spojené státy nebyly zodpovědné za většinu násilí ve světě, ale třeba jen za 2%, byla by to právě tato dvě procenta, za něž bych byl primárně zodpovědný. Jedná se o prostý etický soud - etická hodnota našeho konání závisí na jeho očekávaných a předvídatelných následcích. Odsuzovat cizí ukrutnosti bývá velice snadné - má to podobnou hodnotu jako horovat proti násilí, k němuž došlo v 18. století.

To nebylo špatné, profesore Chomsky. Proč se však omezovat pouze na svou vlastní vládu? Vlády jsou ostatně jen nástrojem *elit* - proč se tedy vyhýbat kritice *nejprivilegovanější a nejvlivnější etnické elity v USA*? Jestliže ve veřejném diskurzu lidé otevřeně kritizují údajnou bělošskou privilegovanost a etnocentrismus, pak musí být přístupný kritice i podstatně výraznější privilegovanost a etnocentrismus židovské. Podle své vlastní logiky by tak měl Chomsky v rámci konzistence kritizovat, jako to dělá třeba Gilad Atzmon, v první řadě oligarchy a příslušníky elity ze své vlastní skupiny, jež vládne takovým vlivem nad americkou kulturou i zahraniční politikou.

Tolik tedy k Chomskému. V *našich* etnostátech na něj vzpomínat nebudeme a číst se bude snad jedině coby odstrašující příklad.

Poznámka:

1) Kritiky podobné utopické rovnostářské demagogie si jistě zasluhují širší cirkulaci. Winston Churchill komunismus slavně odsoudil jako „přetvoření společnosti podle zásad zaostalosti, závistivé zlovolnosti a nemožné rovnosti“.

Steven Sailer kdysi se svým typickým vtípem shrnul protizápadní levicovou historiografii **následovně**: „Politická korektnost překroutila západní dějiny tak, aby zdůraznila jejich nevýjimečné aspekty - epizody etnocentrismu a nerovnosti, jež nalezneme u všech skupin - a

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

ignorovala jejich jedinečné úspěchy, mezi něž patří i „občanskost“ (*citizenism* – Sailerovo označení pro aplikaci konceptu politického národa).

Arthur Schopenhauer pak měl pro věčně utopistické buřiče davů tato slova:

Lidé jsou se svými vládci, zákony a veřejnými institucemi nespokojeni odjakživa; příčinou však zpravidla byla především připravenost svalit na ně vinu za obecnou bídu lidské existence. Nikdo pak tohoto klamu nevyužívá obratněji a podleji než soudobí demagogové. Coby nepřátelé křesťanství jsou to optimisté a svět je podle nich „sám sobě účelem“, a tak je ze své přirozenosti dokonalým výtvozem a příbytkem rajske blaženosti. Ohromné zlo, jímž je svět prostoupen a které je tím pádem obžalobou jejich ideje, pak plně přičítají k tíži vlád: Kdyby tak jen konaly svou povinnost, žili bychom v ráji na zemi tj. bez práce a úsilí bychom si nerozdílně mohli cpát břich, množit se a umírat – právě to totiž ve skutečnosti znamenají vzletné fráze o „trvalém pokroku lidstva“, kterými tito lidé své posluchače bez ustání krmí. (*Essays & Aphorisms*)

Po přečtení těchto řádek tedy klidně můžete spláchnout Noama Chomského, Howarda Zinna, skripta feministických, rasově kritických, post koloniálních atd. atd. studií do záchodu.

Esej G. Durochera *Noam Chomsky: The Cleverest Zionist* vyšla na stránkách The Occidental Observer 5. července 2016